

Şubat 2009'da arkadaşımı Kahire havaalanından uğurladıktan sonra şehrin toz rengi sokaklarından dolanıyordum. Biraz fazla yürüdüm, bilmediğim mahallelere geldim, üç defa taksicilerle *benim iste-diğim fiyattan* şehre gitmeleri için pazarlık ettim, on Mısır pound'una kimse şehre götürmedi.

Bir yerde, umutsuz yürüyüşün verdiği dalgınlıktan olacak, park yerine gerilmiş zinciri görmedim, daha doğrusu gördüm ama ayağımı sanırım yeterince kaldırmadım, sağ gözün sol gözden farklı görmesinden de olabilir. Ayağım takıldı, sırtımdaki çanta ense kökümünden bir yumruk attı ve suratımın üstünde yere çakıldım. İki kaşımın ortası ve burnum yarıldı.

Mısır sokaklarına tarihte dökülen ilk Türk kanı değildir herhalde.

Hemen yakınlardaki bir sağlık ocağına apar topar götürdüler, hemen yakınlarda derken, gerçekten hemen yakınlardaydı, yüz metre bile yürümedim sanırım. Genç tıp öğrencileri sandığımı üç kişi aralarında konuşarak ve bazen de bana çat pat durumu anlatmaya çalışarak yaraları dikti. İzlerini hala yüzümde taşıyım, *Kahire hatırası*.

O zamandan beri gördüğüm tüm zincirlerden çok dikkatli geçtim. Bazen dolanmayı bile tercih ederim. Hele sırtımda çanta varsa.

Dün bir kitabı okurken, pek de alakasız bir yerde bu olay aklıma geldi:

Fırtına olabileceğimiz en güvenli yerdir. Sadece tabansızlar ondan korkar ki gerçek huzur fırtınadadır. Asıl tehlikede olanlar evinin sıcağında televizyon karşısında oturanlar. Evin huzuru Şeytan'ın aldatmacasıdır, gerçek yuvamız hiçbir zaman evimiz değildir.

Dün yazdığımı düşündüm ve fırtınanın ruhumda *mündemiç* olmasından şikayet ettiğime utandım. *Ordo ab chao* değil de *ordo in chao* demeliymişim.

Hep böyle günahlar ve cevaplar işte, secde ettiren.